

LEKKER FOUT

MARIJKE VAN DEN ELSEN

PROLOOG

“Dus ze was je type niet?”

Ik kijk om me heen en zie een standaard ‘VT wonen’ woonkamer, keurig zonder rommel. “Nee, absoluut niet. Te degelijk en a-sexy.”

Ik hoor gegrinnik in mijn oor. Dat is Daniel, hij houdt de boel buiten in de gaten. “A-sexy, huh? En toch kon jij niet van haar afblijven. Jij neukt ook alles.”

“Lul, ze had het nodig.” Ik demonteer de lamp en plaats daar een zendertje. Juist omdat ze zo'n Pietje Precies is moet ik goed opletten waar ik alles plaats. Onduidelijke donkere vlekjes worden vast onmiddellijk schoongemaakt. Gelukkig heb ik ook een paar stekkerdozen bij me die niet afwijken van die van de bouwmarkt.

“Zoiets als Erik therapie?” Ik hoor Daniel weer lachen. “Hoe ver ben je?”

“Bijna klaar. Gebeurt er buiten nog wat?”

“Nee, alles rustig. Er loopt alleen een heel erg zwangere dame voorbij.”

“OK.” Ik loop naar de keuken om te controleren of ik geen gereedschap heb laten slingeren. Ook hier is het keurig opgeruimd. Alles heeft een vaste plek, ook de kerstkaarten slingeren niet rond maar worden netjes in een hart van ijzerdraad gestoken. Tussen alle gouden sterren en kerstbomen vallen een paar kaarten uit de toon. “Fuck.”

“Wat is er?” vraagt Daniel meteen.

Ik open een kaart met een ooievaar op de voorkant. 'Geniet nog even van je rust.' En daarna een aantal namen. Haar collega's, dat kan niet anders. “Zei je dat je een zwangere dame door de straat zag wandelen?”

“Ja. Erik, wat is er aan de hand?”

“Waar gaat ze naartoe?” Ik heb al een vermoeden. Snel pak ik mijn spullen en stop ze in mijn rugzak.

“Ze gaat naar de flat waar je nu bent. Waarom?” Daniel klinkt ongeduldig.

“Er hangt hier een kaartje van haar collega’s die haar veel succes wensen met haar bevalling. Ze is met zwangerschapsverlof verdomme. Waar is ze nu precies?”

“Bij de voordeur beneden.”

“Zij zal waarschijnlijk de lift pakken, dan neem ik de trap.” Ik ben al bij de voordeur van het appartement. Ik controleer door het spionnetje of de gang leeg is, daarna open ik de deur en loop met grote passen naar het trappenhuis. Ik ga met twee treden tegelijk naar beneden. “Dat was op het nippertje. “Waarom wist ik verdomme niet dat ze zwanger was?”

“Geen idee. We houden haar al maanden niet meer in de gaten.”

“Al dat werk voor niets. Als ze de komende tijd vrij is, is ze voor ons totaal nutteloos.”

“Ik weet het. Ze is nu binnen en wacht op de lift.”

“Ik ben beneden. Ga jij maar vast. Ik zie je woensdag.”

“Prima, tot woensdag.”

Ik luister aan de deur, die van de trappen naar de centrale hal leidt, terwijl ik ondertussen mijn handschoenen uit doe en ze in de binnenzak van mijn jas stop. Zodra ik de liftdeuren met een zachte klik hoor sluiten en zeker weet dat ze op weg naar boven is, open ik de deur en loop de hal in. Meteen blijf ik stokstijf staan. Ze staat er nog. Ze leunt met haar hoofd tegen de muur. Even denk ik dat ze me niet gehoord heeft en dat ik nog terug het trappenhuis in kan. Maar dan kijkt ze op.

“Wat doe jij h...” Meteen slaat ze dubbel en schreeuwt het uit van de pijn.

Ik schrik me helemaal wezenloos. “Wat is er?” Snel loop ik naar haar toe.

“Pijn,” kreunt ze. “En mijn vliezen...” Ze staat nog steeds voorovergebogen met haar handen steunend tegen de muur.

“Wat is er met je vliezen?” Waar heeft ze het over? Wat is er aan de hand?

Na een tijdje is de pijn blijkbaar wat minder want ze gaat weer rechtop staan. “Ik denk dat mijn vliezen zijn gebroken.”

“Denk je?” Hoe kan ze daaraan twifelen? “Het lijkt me dat je dat wel voelt?”

“Ben jij ooit zwanger geweest?” Ze kijkt me boos aan.

Ik rol met mijn ogen.

“Nou dan. Het is dat of ik heb in mijn broek geplast.”

Ik weet niet wat ik moet doen. Ik heb totaal geen verstand van zwangerschappen. Maar vliezen die breken dat is zeker weten geen goed nieuws. Godverdomme, waarom wist ik niet dat ze zwanger was, denk ik voor de zoveelste keer. Dan was ik hier helemaal niet geweest. Haar nu aan haar lot overlaten is ook geen optie. “Kom, we gaan naar boven.”

“We?”

“Ja, we. Ik kan je hier toch niet alleen achterlaten.” Ik pak haar arm en leg die over mijn schouder. “Kom.”

Stapvoets lopen we in de richting van de lift. Af en toe moeten we stilhouden omdat ze weer dubbelslaat van de pijn. En natuurlijk is er geen hond te bekennen, niemand die het van me kan overnemen. Eenmaal in de lift vraag ik: “Wie moet ik bellen?”

“Bellen?”

“Ja, een dokter, het ziekenhuis, iets of iemand die weet wat er nu moet gebeuren.”

“De verloskundige natuurlijk. Haar nummer staat in mijn mobiel.”

“Geef hier.” Ik pak de tas van haar schouder. Het valt me op hoe netjes die is. In een van de zijvakjes vind ik haar mobiel. Uiteraard is hij beveiligd en pas na weer een hoop gehijg kan ze hem deblokken. Ik kijk in haar lijst met contacten. “Waar staat ze?”

Kim kan geen antwoord geven. Hijgend van de pijn staat ze voorover gebukt. Pas wanneer de lift op haar verdieping arriveert, gaat ze weer recht staan. “Onder de V van Verloskundige natuurlijk.”

“Natuurlijk”, mompel ik. We strompelen de lift uit, terwijl ik tegelijkertijd het juiste nummer selecteer. Voor de deur van haar appartement zoek ik met de mobiel tegen mijn oor naar de sleutels, terwijl zij met haar hoofd tegen de muur staat. “Het doet zo'n pijn,” jammert ze hardop. Ik open de deur en dirigeer haar naar binnen. Pijn of geen pijn, in haar toestand kan ze beter op een bed liggen. Tegelijkertijd hoor ik een vriendelijke stem aan de andere kant van de lijn.

“Verloskundige Praktijk ‘We Care’, met Yvonne.”

“Ik bel namens Kim Verhoeven. Ze denkt dat haar vliezen zijn gebroken en ze heeft ontzettend veel pijn. Kunt u zo snel mogelijk komen?”

“Wacht even, ik pak haar gegevens erbij. Wat is haar geboortedatum?”

Geen idee. Kim heeft weer een pijnaanval. Aan haar heb ik nu ook niks. Deze keer hangt ze voorover terwijl ze de stoelleuning vastklemt. Fuck, fuck fuck. “Dat weet ik niet. Kunt u niet gewoon haar naam opzoeken?”

“Ik ben al bezig. Ah, daar heb ik haar al. Zevenendertig weken en een dag, dan is ze vroeg. Hoeveel tijd zit er tussen de weeën?”

Weeën? Natuurlijk weeën. “Eh, geen idee. Niet heel veel tijd. Een halve minuut misschien?”

“Zo snel al?” De dame aan de andere kant van de lijn klinkt ineens gealarmeerd. “Waarom heeft u niet eerder gebeld?”

“Het is pas net begonnen.”

“Ik kom er onmiddellijk aan. Ik geef je aan een collega, die kan je in de tussentijd helpen. Ze heet Ilse. Tot zo.”

Ik begin helemaal te zweten. Wat gaat er gebeuren?

“Hallo, met Ilse. Waar is mevrouw nu?”

Kim heeft nog steeds de leuning van een stoel vastgeklemd. “Ze staat hier in de woonkamer.”

“Is ze aanspreekbaar?”

Kim heeft haar ogen dicht en haar haar plakt vochtig van het zweet op haar voorhoofd. “Nee, ik geloof het niet.”

“Probeer of ze op bed wil gaan liggen zodat u kunt kijken hoe ver ze al is.”

Ik slik “Hoe ver? U bedoelt dat ik tussen haar benen...”

Ilse klinkt nu streng. “Mijnheer, ze is aan het bevallen van uw kind. Het is vast niet de eerste keer dat u daar geweest bent.”

Ik wil al zeggen dat het niet om mijn kind gaat, maar Kim begint ineens heel erg hard te jammeren.

“Zeg haar dat ze aan haar zwangerschapsoefeningen moet denken.”

“Natuurlijk,” mompel ik. Ondertussen roept Kim AU,AU,AU en dat steeds harder. Ze kan nu volgens mij helemaal nergens aan denken. Zonder dat ik weet waarom wrijf ik met mijn hand over haar rug. Het schreeuwen gaat nog heel even door en dan legt ze haar voorhoofd weer op de leuning van de stoel. Ze doet haar ogen dicht. Ik heb medelijden met haar, ze heeft echt verschrikkelijk veel pijn en ik ben de enige om haar te helpen en ik heb werkelijk geen idee.

“Neem haar nu mee naar het bed, voordat er weer een nieuwe wee komt,” adviseert Ilse die nog steeds aan de telefoon is.

Ik pak Kim bij de arm en leid haar met zachte dwang naar haar slaapkamer en haar bed. Ze gaat zitten.

“Kim, zou je eh misschien je broek eh uit kunnen doen?”

Kim heeft haar ogen dicht en dan begint ze weer: “Au, au, au,” Een nieuwe wee. Als ze het bijna uitschreeuwt, roept ze ineens “Ik moet poepen!”

Ilse heeft het ook gehoord. Snel begint ze te vertellen over welke houding Kim aan moet nemen en wat ik moet doen als het kindje er eenmaal is. “Wat er ook gebeurt, knip de navelstreng niet door.”

Om haar gerust te stellen zeg ik: “Natuurlijk, we wachten hier rustig totdat de verloskundige er is. En dan kan zij...”

“Mijnheer, u begrijpt toch wel dat de baby er bijna is. Ze is al aan het persen. Help haar liever dan dat u mij geruststelt.”

Ik kijk weer naar Kim. Ze heeft haar broek uitgetrokken en ligt op het bed met haar benen bijna naar zich toegetrokken. Ik kan niet anders dan naar beneden kijken en wat ik zie bezorgt me bijna een hartverzakking. Het hoofdje. Heel even zag ik het hoofdje en toen was het weer weg. Ik laat de telefoon vallen en ga naast haar op het bed zitten. Wat vertelde Ilse ook alweer? Dat het hoofdje moest staan en dat ze dan verder mocht gaan. Met persen neem ik aan.

Ik pak haar hand. Ineens ben ik helemaal rustig. “OK Kim, je doet het hartstikke goed. Knijp maar in mijn hand en als je weer een wee aan voelt komen mag je meepersen.”

Kim kijkt me aan. “Het kindje gaat nu komen, hè?”

Ik knik. “Ik ga je helpen. Het komt allemaal goed. Rustig blijven ademhalen. Inademen en rustig uitademen.”

Dan begint ze ineens te schreeuwen. Ze knijpt mijn handen bijna fijn, haar hele lijf spant zich aan. Snel kijk ik naar beneden en nu zie ik het hoofdje duidelijk. “Ja, goed zo, het gaat goed.” Het hoofdje gaat deze keer niet meer terug. Dit is wat Ilse bedoelde.

Kim leunt achterover, maar schiet meteen weer naar voren voor de volgende wee. Ze gilt en schreeuwt nu alles bij elkaar en dan ineens glibbert het kindje naar buiten. Het valt op de dekens. Snel sta ik op en pak het glibberige wezentje voorzichtig op. “Zorg dat het warm blijft,” hoor ik Ilse in mijn hoofd zeggen. Ik geef het glibberige hoopje mens aan Kim die het meteen op haar blote buik legt. Er springen tranen in haar ogen.

“Handdoeken. Snel,” roep ik.

“In de badkamer.”

Meteen ren ik naar de badkamer.

“De donkerblauwe”, roept ze nog.

Ik glimlach, want ik zie twee stapels met handdoeken: donkerblauwe en spierwitte. Ik pak alle blauwe handdoeken en eenmaal bij Kim leg ik ze een voor een over het kindje neer. Ik ga naast haar zitten. Samen kijken we naar dat kleine wezentje op haar buik. We zeggen niets. Het kleine mensje kijkt helder uit de oogjes. Het mondje maakt heel zachte smakgeluidjes en het hoofdje beweegt zoekend heen en weer. Kim ontbloot een borst. Voorzichtig duwt ze het hoofdje in de goede richting. Een klein mondje sluit zich om de grote donkere tepel. Kim ligt er ontspannen bij.

“Gaat het een beetje?”

Ze glimlacht en knikt, terwijl ze haar ogen niet van de baby af kan houden. De deurbel verstoort de rust. Het is een onwerkelijk geluid in een onwerkelijke wereld.

“Dat zal de verloskundige zijn,” mompelt Kim.

“Ook rijkelijk laat.”

Kim lacht zachtjes en ik sta op om open te doen.

De verloskundige loopt meteen door naar de slaapkamer. “Hoe ver is ze? Ben ik nog op tijd?” In de slaapkamer blijft ze staan. “Dus jullie zijn maar vast begonnen zonder mij?”

Kim kijkt glimlachend op. “Ja, inderdaad. Deze hier kon niet langer wachten.”

De verloskundige gaat meteen aan het werk. Ze kijkt voorzichtig onder de handdoeken. “Hoe voel je je?” Ze kijkt Kim onderzoekend aan.

“Nu gaat het prima.”

Kim straalt helemaal. Wat een verschil met vijftien minuten geleden.

“Dit is wel een heel snelle bevalling en dat voor een eerste, ongelofelijk.” Geroutineerd begint ze Kim en de baby te onderzoeken.

Ik weet niet zo goed wat ik moet doen. Ik raap haar mobiel op die nog steeds op de grond ligt en leg hem op het nachtkastje. Misschien kan ik beter naar de woonkamer gaan. Eenmaal daar vraag ik me af wat ik hier in vredesnaam doe. Waar wacht ik nog op? Een lintje? Ik pak mijn rugzak en mijn jas, die ik in mijn haast over een eetkamerstoel gehangen heb. En loop door de gang naar de voordeur. Als ik haar slaapkamer passeer, kijk ik naar binnen. Alles

onder controle daar. Voorzichtig open ik de voordeur waarna hij met een zachte klik achter me in het slot valt.

HOOFDSTUK 1

“Kom op, Kim. Het is maar voor een weekend en dan heb je eindelijk even rust.”

“Ik wil geen rust. Ik wil Max.” Boos veeg ik een traan weg die stiekem vanuit mijn ooghoek naar beneden dreigt te vallen. Mascha bedoelt het goed, houd ik mezelf voor.

“Eindelijk een weekend voor jezelf. Geen gehuil, geen flesjes en vooral geen luiers.”

“Max huilt bijna nooit,” zeg ik boos.

Mascha steekt haar handen op. “Eindelijk neemt Stijn zijn verantwoordelijkheid als vader. Dat is toch wat je wilde?”

Ik zucht. “Het is alleen dat vanavond niemand tijd had om te stappen.”

Mascha kijkt naar de deur van Jan, onze baas. “Als ik iets voor je kan doen dan hoor ik het wel.”

“Dank je.” Ik kijk naar Mascha. Misschien heeft ze wel zin om nog even wat te drinken. Ik verwerp die gedachte meteen weer. Ik ken Mascha alleen van kantoor, we zijn in de eerste plaats collega’s. “Een avond alleen red ik wel. Maak je geen zorgen.” Ik slik, ik heb een hol gevoel in mijn maag. Ik doe of ik wat papieren op mijn bureau orden, terwijl ik snel met mijn ogen knipper om de tranen tegen te houden. Ze kan nu beter weggaan voordat ik een echte huilbui krijg. Ik kijk naar de klok aan de muur. “Het is al vijf voor vijf. We moeten opruimen en naar huis gaan. Je weet hoe Jan over het weekend denkt.”

Mascha springt meteen van mijn bureau. “Ik weet het 'work life balance'.” Mascha zegt het met een zware stem om Jan te imiteren. Snel kijkt ze weer naar de deur waarachter het kantoor van Jan is.

“Hij is echt fantastisch,” zeg ik.

“Ja, laten we hem opgeven voor baas van de week.”

Verbaasd kijk ik naar Mascha. Het klinkt sarcastisch. “Wat bedoel je daarmee?”

“O niets, dat was vroeger een item in een radioprogramma. Jeetje, ik word echt oud.” Ze loopt naar de gang. “Sterkte, komend weekend.”

Ik knik en slik en dan is ze weg. Ik kijk nog een keer naar de klok. Zou Stijn wel op tijd bij het kinderdagverblijf zijn? Hij zal Max toch niet te lang laten wachten? Dit is pas zijn eerste week op het kinderdagverblijf. Ik pak mijn telefoon. Nee, niet doen. Stijn zal het zeker niet waarderen als ik hem ga controleren. Ineens kan dat rustige weekend me gestolen worden. Ik wil geen rust. Ik wil Max. Boos veeg ik een nieuwe traan van mijn wang. Automatisch sluit ik mijn computer af. Terwijl mijn computer aan het ratelen is, ruim ik mijn bureau op. Ik pak mijn tas en jas en dan zie ik de stapel met papieren liggen die ik nog in het archief moet opbergen. Nu is ook een prima moment om dat te doen. Het is niet dat er thuis iemand op me zit te wachten. Resoluut pak ik de stapel papieren en loop ermee naar de archiefruimte achter me. Ik doe het licht aan, want er zijn geen ramen. Ik hoor het typische geluidje van TL-buizen die knipperend aangaan. Voor me staan rijen met grijze archiefkasten. Uit mijn zak pak ik de oortjes die bij mijn mobiel horen. Ik plug ze in het apparaat en stop de oortjes in mijn oren. Ik zet een snel nummer op. Ik pak het eerste vel papier. Een jaarrekening en loop naar de juiste kast. Zo ga ik een tijdje door totdat ineens de muziek ophoudt. Ik kijk naar mijn mobiel. Leeg, zo dood als een pier. Het zit me niet echt mee vandaag. Nu de muziek uit is, hoor ik stemmen aan de andere kant van de deur. Heeft Jan bezoek? Zo laat nog? Of is het een collega die, ondanks dat het na vijven is, toch nog een vraag wil stellen? Hij weet toch wel dat Jan na vijven niet meer gestoord wil worden? Ik wil de deur al openzwaaien wanneer ik hoor wie het is. Raoul, de glatte waardeloze zoon van mijn baas. Elke keer als ik hem zie krijg ik de kriebels. Zoals hij me

aankijkt of beter gezegd niet aankijkt, brrrr. Hij richt zich altijd tot mijn borsten wanneer hij me zijn standaard vraag stelt: "Is pa binnen?" Laat hen maar. Zo te horen heeft hij zijn vader al gevonden. De deur van Jans kantoor staat open want ik kan hen horen praten. Terwijl ik verder ga met archiveren krijgen hun woorden steeds meer betekenis.

"Nee, ik wil het niet hebben, dit is belachelijk. Als Gerard erachter komt..."

"Pa, ik kan er niet meer onderuit, ik zit klem. Als jij nu niet onmiddellijk dat dossier aan mij geeft dan is het met me gedaan."

"Er is altijd een andere manier..."

"Nee, deze keer niet. Verdomme pa, wanneer ga je eindelijk begrijpen wat hier aan de hand is?"

"Ik begrijp het heel goed en als jij geen domme dingen doet, is er niets aan de hand."

Ik voel me koud worden. Jan klinkt zo anders dan anders. Hij is heel erg boos of is het juist angst wat ik hoor? Ik heb altijd wel geweten dat Raoul bepaald geen lieverdje is, maar dit? Wordt hij bedreigd? Door wie dan?

Het is weer stil, is Raoul er nog? Ik probeer me weer op mijn werk te concentreren wanneer ik een andere stem hoor. Hij komt me bekend voor, is het een klant? Een zakenrelatie van Jan?

"Ik zag Raoul net weggaan. Wat is er met hem aan de hand? Hebben jullie ruzie?"

Jan klinkt ineens heel anders, bijna joviaal: 'Nee hoor, niets aan de hand. Niets anders dan het gebruikelijke vader zoon gekibbel. Vertel, wanneer begrijpen ze dat vader altijd gelijk heeft?'

De andere man begint hard te lachen. 'Ik denk met St. Juttemis. Hé, heb je nog naar die papieren gekeken die ik je gegeven heb? Volgende week komt er een belangrijke vracht.'

"Ik weet het, maak je niet druk. Je weet dat ik altijd alles goed regel."

"Natuurlijk. Kom het is weekend. Laten we een borrel drinken."

"Ga maar vast, ik moet eerst nog afsluiten."

Ik schrik, afsluiten? Daar heb ik helemaal niet aan gedacht. Ik wil niet dat Jan me hier ziet terwijl ik luistervinkje loop te spelen. Wat moet ik doen? Gewoon de archiefruimte uitwandelen en net doen of ik niets gehoord heb? Voordat ik een oplossing heb kunnen bedenken, hoor ik voetstappen mijn kant op komen. Snel stop ik de oortjes van mijn mobiel in mijn oren en doe een la open. Achter me hoor ik de deur opengaan.

“Kim? Wat doe jij hier nog zo laat?”

Rustig blijven. Net doen of je niets hoort.

“Kim, hoor je me?”

Ik voel een hand op mijn schouder en ik hoef niet te doen alsof ik schrik, want ik ben zo gespannen dat ik bijna een meter de lucht in schiet.

Ik draai me om. “Jan, hoi, ik had je niet gehoord.” Ik schreeuw het, zodat het net lijkt alsof ik boven de muziek uit wil komen. Daarna trek ik aan mijn oortjes en frunnik wat aan mijn mobiel. Godzijdank is Jan een digibeet en heeft hij totaal geen verstand van smartphones.

“Waarom ben je nog hier?”

“Ik wilde nog wat papieren opbergen.”

“Dat had maandag toch ook gekund?”

Ik haal mijn schouders op. “Ik had niet zo'n zin om naar huis te gaan. Max is bij Stijn en ik...” De tranen komen vanzelf.

“Och meiske, Max is toch niet voor altijd weg? Wanneer komt hij terug? Zondagavond? Dat is zo voorbij. Kom ga naar huis. Ik had je bijna ingesloten.”

“Echt waar?” Ik probeer verbaasd te kijken.

“Ja, je bureau was helemaal leeg, ik nam aan dat je al naar huis was. Het is al zes uur.”

“O ja, natuurlijk. Ik had alles al afgesloten en toen zag ik die papieren liggen en ik had toch geen haast om naar huis te gaan.”

Jan kijkt me even scherp aan, scherper dan ik van hem gewend ben. Probeert hij te bepalen of ik de waarheid spreek? Dan glimlacht hij. “Ik snap het. Ga nu maar gauw.”

“Prima, tot maandag.”

“Tot maandag.”

Ik pak snel mijn tas en jas en loop zo rustig mogelijk de archiefruimte uit.

#

Ik zet mijn fiets in de fietsenschuur en als ik eenmaal boven voor de deur van mijn appartement de sleutel in het slot wil stoppen, zie ik dat mijn handen nog steeds trillen. Achter me hoor ik de liftdeuren opengaan. Ik schrik zo dat ik mijn sleutel laat vallen. Ik kijk over mijn schouder. Het is de buurvrouw maar. Angela heet ze, geloof ik.

“Hoi.” Ze steekt haar hand op.

Ik knik en buk me om de sleutel op te rapen. Ik hoor Angela wat vragen, maar ik hoor haar niet goed. "Wat zei je?" Ik kijk weer om en zie nu dat ze het tegen haar vriend heeft die achter haar de lift uitkomt met een grote tas met boodschappen. "O sorry," mompel ik. Ineens voel ik me zo ongelofelijk alleen. Ik pak mijn sleutel en probeer hem in het slot te steken. Ik moet naar binnen voordat ik hier voor de deur instort. Maar het lukt niet, mijn hand trilt te erg. Ik krijg de sleutel gewoon niet in het slot. Een eerste traan rolt al over mijn wang. O nee, niet hier. Niet waar iedereen me kan zien. Angela en haar vriend zijn nog steeds in de hal. Ik heb het gevoel dat hij naar me kijkt, maar dat zal ik me wel verbeelden. Tegenwoordig kijkt geen enkele man meer naar mij. Niet zo lang die zwangerschapskilo's er nog aanzitten. Soms denk ik wel eens dat ik nog steeds zwanger ben.

"Hé, gaat het?" Het is Angela.

Dat is de druppel. Ik kan niet meer en dus ga ik op de grond zitten en sla mijn handen voor mijn ogen. De tranen volgen vanzelf. Ik voel dat Angela naast me komt zitten en een arm om mijn schouders slaat. De dijken breken nu volledig door. Alle tranen die ik al de hele dag binnen probeer te houden, komen er nu uit. Ik zeg niets en Angela ook niet. Pas als mijn tranen iets minder worden en ik begin te snikken, vraagt ze of ik al kan staan. Ik knik. Ik denk het wel. Met haar hulp ga ik weer staan.

"Kom maar met mij mee."

Zwijgend loop ik met haar mee. Haar arm heeft ze nog steeds om mijn schouder en dat voelt erg goed. Haar vriend houdt de deur voor ons open en ik laat me gewillig naar de woonkamer leiden. De indeling van haar appartement is hetzelfde als bij mij, maar dan in spiegelbeeld. We gaan op de bank zitten en hij houdt een glaasje water voor mijn neus. Ik vind het zo lief dat ik spontaan weer begin te huilen. "Sorry, normaal doe ik dit niet. Het is alleen dat Max, dat is mijn kindje... ik ben zo vreselijk geschrokken en ik weet niet wat ik moet doen. Ik..."

"Max? Is dat je zoontje? Is alles in orde met hem?" Angela klinkt geschrokken en ook haar vriend is ineens heel alert.

"O sorry, ja hij is in orde, ten minste dat denk ik wel, hij is bij zijn vader. Sorry, ik wilde jullie niet laten schrikken."

"Waarom was je zo geschrokken?" De vriend van Angela kijkt me onderzoekend aan. "Is er iets gebeurd?"

"Het is vast niets. Het was op kantoor. Ik denk dat ik niet meer goed kan nadenken door Max. Ik bedoel, ik weet het niet." Ik hou mijn mond. Wat zullen ze niet van mij denken? Dat ik gek ben of zo? Dat moet wel. Dadelijk gaan ze de dokter nog bellen. "Ik moet weer gaan. Dank jullie wel. Ik..."

“Blijf nog even zitten. Je was geschrokken van iets op kantoor, zei je?” De vriend van Angela heeft inmiddels een eetkamerstoel gepakt en gaat er achterstevoren opzitten, terwijl hij me nog steeds goed aankijkt.

Zijn haar is helemaal gemillimeterd en zijn gezicht heeft krachtige trekken. Ergens is hij wel knap om te zien, maar het zijn vooral zijn ogen die me het gevoel geven dat ik hem kan vertrouwen. “Het is vast niets. Ik was op mijn werk, ik ben secretaresse op een administratiekantoor en toen hoorde ik een gesprek tussen mijn baas en zijn zoon.” Omdat ik zeker weet dat hij toch niet weet waar ik werk, ga ik verder. Ik vertel hem wat ik precies gehoord heb. Angela's vriend knikt af en toe om aan te geven dat hij me begrijpt, maar onderbreekt me verder niet. “Weet je, ik ben zijn secretaresse en als zodanig weet ik precies waar Jan mee bezig is. Ze maakten zich zorgen om een dossier, maar alle dossiers komen uiteindelijk bij mij, al is het alleen maar om het te archiveren, ik ben ook verantwoordelijk voor het archief. Ik ken helemaal geen dossier dat problemen geeft. Raoul liet het klinken als iets gevaarlijks, iets louche, maar dat kan ook aan hem liggen aangezien het een louche vent is. En toch, de stem van Jan. Hij maakte zich zorgen, dat weet ik zeker. En hij klonk boos, maar met zo'n zoon van niks kan het ook om iets heel anders gaan.” Ik schud met mijn hoofd. “Dankjewel voor het luisteren. Ik reageer misschien wat heftig. Ik ben tenslotte vier maanden uit de running geweest. Maar toch, mijn vervangster heeft al het archiefwerk voor mij laten liggen en daar ben ik de afgelopen week heel druk mee geweest om dat alsnog op te bergen, dus tja...”

Angela's vriend zegt niets. Hij wrijft met zijn handen over zijn kin terwijl hij naar mij kijkt. “Een goede vriend van mij zou je hier misschien wel bij kunnen helpen. Vind je het goed dat ik hem bel?”

Angela kijkt hem verbaasd aan. “Ga je Jaap bellen? Kunnen we niet beter gaan koken en dan eet Kim,” ze kijkt naar mij, “zo heet je toch?”

Ik knik, ik vind het fijn dat ze mijn naam heeft onthouden. We hebben elkaar alleen heel in het begin een handje gegeven toen zij hier kwam wonen.

“Dan eet Kim hier gezellig met ons mee.”

De vriend van Angela glimlacht. “Goed idee. Gaan jullie lekker koken, dan ga ik bellen.”

Angela kijkt hem fronsend na. Ze vindt het raar en ik ook. Het is ook raar om zomaar bij een wildvreemde te crashen en mee te eten. Alhoewel wildvreemd valt ook wel mee, we hebben elkaar ook regelmatig op de gang gezien en elke keer als ik met de kinderwagen in de lift stond, keek ze even in de wagen en zei dan iets liefs over Max. Als ik er nog eens goed over nadenk, heeft ze ook een kaartje in de brievenbus gedaan toen Max geboren was. Ik blijf liever hier dan dat ik in mijn eentje in mijn eigen lege appartement zit. “Lief van je dat ik mee mag eten.”

Angela kijkt me weer aan. “Ik vind het ook gezellig.”

“O wacht, jullie wilden natuurlijk een romantisch etentje met z'n tweeën en dan kom ik ineens binnen vallen.”

“Ach nee joh, ik vind een spontane gast juist leuk.”

“Wat lief”, ik slik want ik voel de tranen weer omhoog komen.

“Het is zeker heel lastig, zo'n eerste weekend zonder je kereltje? Het is ook zo'n lieverd. Elke keer als ik hem zie dan kijkt hij me zo lief aan.”

“O nee, niet zeggen.” Maar het is al te laat. De tranen zijn er weer.

“Laat ze maar lekker komen hoor. Dat lucht op. Daar weet ik alles van.”

En dan komen er nog meer tranen. Angela slaat weer een arm om me heen. “Geneer je niet. Huilen is gezond.”

Angela lijkt er echt niet mee te zitten en dus laat ik ze komen. Ze heeft gelijk. Het lucht enorm op.

We lopen naar de keuken.

“Hier doe jij de uien maar, tranen heb je toch al.”

Ik moet lachen. “Ik heb nooit last van tranen bij het uien snijden. Ik denk dat het door mijn lenzen komt. Volgens mij beschermen die mijn ogen.”

“Dat is handig.”

Ik knik. Ik pak nog een tissue uit de doos die Angela heel behulpzaam voor me neergezet heeft en begin dan met het pellen van de uien. “Wat gaan we eigenlijk maken?”

“Lasagne. Ik moet je wel waarschuwen. Ik ben niet zo'n keukenprinses, maar een lasagne lukt meestal nog wel.”

“Ik ben ook geen keukenprinses. Ik kook meestal omdat het moet.”

“Ik ook. Ik heb een vriendin en die kookt de meest fantastische gerechten, maar ik houd me meestal bij de eenvoudige dingen en soms haal ik het gewoon uit een pakje. Nou dat moet ik niet tegen haar zeggen. Dan begint ze echt te rillen van afschuw.”

“Echt? Ik niet hoor. Die pakjes vind ik juist wel makkelijk. Hoef je alleen maar de stappen op de achterkant van de verpakking te volgen.”

“Inderdaad.” Angela knikt vol overtuiging.

Na de uien help ik mee met het snijden van de paprika, terwijl Angela alvast het gehakt bakt. “Dus Max is nu bij zijn vader?”

Ik knik.

“Sorry dat ik het vraag, maar Max is nog niet heel erg oud, was hij een ongelukje?”

Ik voel mijn oren gloeien.

Angela kijkt naar mij. “O sorry, dat is natuurlijk een te persoonlijke vraag. Het is mijn nieuwsgierigheid. Vergeet maar dat ik het gevraagd heb.”

“Nee het is niet erg. Het is logisch dat je dat vraagt. Je bent niet de enige. Stijn, mijn ex dus, en ik kennen elkaar al heel lang, vanaf onze middelbare schooltijd. En nog niet zo lang geleden waren we van plan om te trouwen. Huisje, boompje, beestje, en zo. Je weet wel, waar alle meisjes van dromen.”

Angela kijkt me met opgetrokken wenkbrauwen aan.

“O, nou het is in ieder geval iets wat ik altijd wilde, maar helaas kwam er op het laatste moment een kink in de kabel en, nou ja, ik zal je niet vermoeien met de details.”

“Ik ben dol op dat soort details, misschien later?”

Ik knik, ik wil graag mijn verhaal afmaken. De manier waarop ik Stijn ben kwijtgeraakt, daar denk ik liever niet aan terug. “We waren uit elkaar, maar ik kon me daar niet bij neerleggen en dus hebben we het nog een keer geprobeerd, maar dat werd niks. Hij zag het niet meer zitten. Hij had het gevoel dat hij eindelijk weer leefde en...” ik slik nu ik het aan Angela vertel klinkt het ineens zo sneu. “We hadden het echt heel gezellig samen totdat hij ineens, totdat hij...”

“Totdat hij ineens vond dat jullie leven samen saai was,” vult Angela me aan.

“Nee, zo was het helemaal niet. Het kwam door haar, door die bitch, als zij er niet was geweest dan was het heel anders gelopen.”

Angela kijkt me meelevend aan. “Is hij vreemd gegaan? Wat vreselijk.”

“Nee, zo erg was het niet. Tenminste nog niet. Ik was er nog net op tijd bij.”

“Heb je ze betrapt samen?” Angela klinkt naar mijn idee iets te enthousiast. Alsof ze dat zelf ook doorheeft, zegt ze meteen. “Sorry, dat kwam er helemaal verkeerd uit. Weet je wat ik denk? Ik denk dat jullie relatie gewoon op was. En natuurlijk is dat vervelend, maar uiteindelijk is het voor alle partijen beter zo.”

“Behalve voor Max,” zeg ik zachtjes.

“Ja, daar had ik even niet aan gedacht. Nu snap ik het nog steeds niet. Was je al zwanger toen jullie verloofd waren en heeft hij je met baby en al laten zitten?”

“Nee, natuurlijk niet. Stijn zou onze relatie nooit beëindigd hebben als ik al zwanger was. Ik bedoel, dat heeft hij wel gedaan, maar toen waren we al niet meer verloofd. We waren tijdelijk bij elkaar en toen werd ik dus per ongeluk zwanger.”

“Ik geloof dat ik het begrijp. Jullie waren verloofd, toen dumpte hij jou omdat hij nog niet toe was aan huisje, boompje, beestje. Toen hebben jullie het vanwege 'the good old times' toch nog maar een keer geprobeerd, want jullie waren al zo lang bij elkaar dan zet je er niet zomaar een punt achter, zeker niet vanwege een of andere snol. En toen werd jij 'per ongeluk' zwanger en krijgt hij alsnog een soort van huisje, boompje, beestje?”

“Je doet net alsof ik het allemaal expres heb gedaan.”

“Sorry, ik probeer eerlijk te zijn, maar dat is soms iets te direct.” Angela kijkt heel berouwvol.

Mijn boosheid zakt alweer. “Je bent volgens mij de eerste die zegt wat iedereen om mij heen ook denkt.” Ik voel weer een traan over mijn wang lopen.

“Ik ben ook een gastvrouw van niks. Kom je helemaal overstuur hier en dan maak ik het alleen maar erger.”

Nu zie ik bij Angela ook een traantje. “Hé niet doen, niet huilen. Ik ben vandaag niet op mijn best, dat is alles.”

“Huilen is gezond weet je nog?” Angela probeert door haar tranen heen te lachen.

Ik weet niet zo goed wat ik moet zeggen. Ik vind het heel vervelend dat ik haar aan het huilen gebracht heb, terwijl ze juist zo lief voor me is geweest.

“Ik ben de laatste maanden ook niet op mijn best. Ik eh, ik ben in therapie.” Angela bijt op haar lip, schudt met haar hoofd en zegt dan: “Zullen we de lasagne verder afmaken?”

“Graag.” In therapie, waarvoor? Ik ben best nieuwsgierig, maar durf er niet naar te vragen. Samen vullen we een grote ovenschaal met laagjes saus en lasagnebladen. Als de schaal helemaal vol is, strooit Angela er royaal geraspte kaas overheen en zet de schaal dan in de oven. “Zo klaar. Zullen we in de kamer gaan zitten?” Eenmaal daar roept ze: “O wacht, wil je wat drinken? Ik ben echt een slechte gastvrouw.”

“Je doet het hartstikke goed.”

Angela lacht verlegen. “Nou vertel, wat wil je drinken?”

“Wat heb je allemaal?” Ik snak naar een glas wijn, maar wacht liever af wat ze me aanbiedt.’

“Eh, nou ja, ik heb natuurlijk sap en frisdrank en ik denk dat ik ook wel ergens een fles wijn heb.”

Ik twijfel, wijn klinkt erg aantrekkelijk, maar ik krijg het idee dat Angela zelf geen wijndrinker is. Het liefst zou ik vragen wat zij gaat drinken, maar dat klinkt zo stom en dus zeg ik, “doe maar een glaasje sap.”

“Heel goed. Ik heb versgeperste jus.” Angela loopt opgewekt terug naar de keuken en daardoor ben ik nu alleen in haar woonkamer. Waar is haar vriend gebleven? Geen idee. De woonkamer moet qua formaat even groot zijn als mijn woonkamer, toch lijkt het hier kleiner. Misschien komt het door de kolossale bank en dito salontafel. Verder is het erg kaal. Weinig leuke woonaccessoires, maar wel veel rommel. Een stapel tijdschriften ligt verspreid op de grond onder de salontafel. Op een ladekast tegen de muur liggen haar sleutels en telefoon en een heleboel post. Sommige brieven nog dicht, andere open waardoor er een wirwar is aan lege enveloppen en brieven. Op de tafel staat naast nog een doos tissues ook nog allerlei andere rotzooi. Lege longdrinkglazen en mokken. Een schaal met een lepel waar nog een restje ontbijt - cornflakes met yoghurt misschien – in zit en een heleboel propjes gebruikte tissues overal op de tafel en er omheen. Ik beseft ineens dat dat mijn gebruikte tissues zijn en begin ze meteen te verzamelen. Met een grote prop tissues tussen mijn beide handen loop ik richting keuken waar ik bijna tegen Angela opbots die juist mijn kant opkomt met twee grote glazen jus in haar handen. Zodra ze ziet wat ik van plan ben zegt ze: “Ach, dat is toch helemaal niet nodig. Laat maar liggen dat doe ik straks wel.”

Ik glimlach. “Het is een kleine moeite. Waar staat de vuilnisbak?”

“In de keuken. Je zult het hier wel een enorme bende vinden.”

“Natuurlijk niet”, lieg ik. Ik loop meteen door zodat ze dat niet ziet en als ik terugkom heeft Angela zich op de bank genesteld. Ik ga naast haar zitten en voel me ineens ongemakkelijk. Ik maak wel heel makkelijk gebruik van haar gastvrijheid. En dan praat ik ook nog eens alleen over mezelf. Ik wil graag wat meer van haar weten, maar weet niet zo goed hoe ik moet beginnen. Zal ik vragen wat voor werk ze doet?

“Heb je nog plannen voor dit weekend?” vraagt Angela voordat ik iets kan vragen.

“Ja, morgen ga ik overdag winkelen met een vriendin alhoewel ik niet weet of ik al iets voor mezelf koop. Ik ga vooral mee voor de gezelligheid. En daarna...”

“Waarom koop je niets voor jezelf? Je moet jezelf een beetje verwennen, juist dit eerste weekend.”

Ik kijk naar mijn buik en dan naar Angela. “Nee, eerst moeten die zwangerschapskilo's eraf.”

“Ach, een paar kilootjes extra is toch niet erg, dat maakt je alleen maar vrouwelijk.”

“Nou, eh...”

“Helemaal waar.”

Verbaasd kijk ik naar de man die in de woonkamer staat. Naast de vriend van Angela staat Erik. Wat doet hij hier? Ik voel mezelf zo rood worden dat ik me het liefst in een diep gat zou willen verstoppen. Angela kijkt ook heel verbaasd. “Eh, Julian stel je ons even voor?” Haar stem klinkt iets te hoog. Is ze boos?

“Natuurlijk. Dit is Erik. Erik, dit zijn Angela en Kim.”

Erik loopt als eerste naar Angela toe en schudt haar de hand en daarna richt hij zich op mij. Ik wil snel gaan staan, of in ieder geval rechtop zitten. Zo onderuitgezakt lijk ik nog veel dikker, maar hij houdt zijn hand op. “Blijf lekker zitten. Hoe gaat het ermee?”

“Goed.” Ik weet niet wat ik verder nog moet zeggen. Wat zeg je tegen de man die je in de meest gênante situatie gezien heeft? Ik heb werkelijk geen idee. Stiekem had ik ook gehoopt dat dit niet nodig was, omdat ik niet verwacht had hem ooit nog te zien.

“Kennen jullie elkaar al?” vraagt Angela verbaasd.

Erik en ik kijken elkaar aan. Waarom zegt hij niets? Hij heeft toch niets om zich voor te schamen? “Eh nee,” zeg ik. En dat klopt ook gedeeltelijk. Het enige wat ik van hem weet is zijn naam. Wie hij is en wat hij doet, geen idee.

Erik praat er snel overheen: “Ik hoorde dat er wat vervelends is gebeurd op je werk?”

O ja, mijn werk. Ineens heb ik het gevoel dat ik misschien wat overdreven heb. Het was zeker niet nodig om daar iemand voor te laten komen. Hij zal me wel heel belachelijk vinden. “Eh tja, ik weet niet. Het zal wel niks zijn. Gewoon een ruzie tussen vader en zoon. Je weet wel.”

“Kun je hem vertellen wat je ons verteld hebt?” vraagt de vriend van Angela, waarvan ik nu weet dat hij Julian heet, vriendelijk.

“Is dat echt nodig?”

Erik gaat naast me zitten. “Luister. Ik zal het je uitleggen. Ik werk bij de politie en we houden het kantoor van je baas al langer in de gaten.”

Verschrikt kijk ik naar Angela. De politie?

Angela kijkt met opgetrokken wenkbrauwen naar Julian. Ik zie dat hij zijn schouders ophaalt en 'later' naar haar mimet.

“Ik weet het niet. Het is wel mijn baas en...”

“En met zijn hulp wordt het hele dorp hier van drugs voorzien,” antwoordt Erik voordat ik mijn zin kan afmaken.

“Wat zeg je?” Angela’s stem klinkt schril. “Heeft hij iets te maken met Rogier en eh?” Ze kijkt naar mij en houdt dan haar mond.

Wat is hier aan de hand? Wie is Rogier? Ik ken wel een Rogier en nu ik erover nadenk, herinner ik me ineens alles. Het was groot nieuws hier in ons dorp. Rogier is opgepakt voor... “Ho wacht. Rogier is een drugsdealer en een moordenaar, ik ga echt niet... Ik heb een zoontje ik...” Ik wil gaan staan.

“Rustig allebei.” Erik legt een hand op mijn schouder en duwt me zachtjes terug. “Rogier zit veilig achter slot en grendel, maar hij was maar een kleine radertje in een groter geheel. Wij denken dat jouw baas een veel belangrijkere rol speelt.”

“Onzin, mijn baas doet zoiets niet. Ik ben zijn secretaresse, als er iets zou spelen dan zou ik het weten.”

“Inderdaad,” zegt Erik.

“En ik heb niets gezien of gehoord dat...”

“Behalve vandaag,” onderbreekt Erik me weer.

“Dat was niet mijn baas, maar zijn akelige zoon. Als er werkelijk iets speelt dan moet je bij hem zijn.”

“Nou dan is er niets aan de hand. Het enige wat ik van je vraag is om je oren en ogen goed open te houden en als je iets verdachts ziet of hoort bel je me. Heel simpel.”

“Dus het is niet gevaarlijk?”

“Dat zeg jij. Jouw baas is onschuldig toch?”

“Je verdraait mijn woorden. Ik zou mijn beide handen in het vuur steken voor mijn baas, maar zijn zoon is een ander verhaal.”

“Is hij vaak op kantoor?”

“Bijna elke vrijdag, soms vaker.”

“Wil je het doen?”

“Ik weet het niet, daar moet ik over nadenken. Stel dat Raoul inderdaad fout is. Hoe kom ik daarachter? Vandaag was het voor het eerst dat ik iets gehoord heb.”

“Wat was er vandaag anders dan anders?” vraagt Erik.

“Niets, Raoul komt vaker langs. Meestal doen ze wel de deur dicht.”

Ik zie Erik triomfantelijk kijken.

“Dat doet Jan bij iedereen. Hij voert veel vertrouwelijke gesprekken, daar is niets raars aan.”

“Dan is dus eigenlijk de vraag waarom hij deze keer de deur openliet,” constateert Julian.

“Duh, omdat hij dacht dat ik al naar huis was.”

“En waarom dacht hij dat?” vraagt Erik ongeduldig.

“Dat heb ik toch verteld. Ik was in de archiefruimte, dat had ik in een soort opwelling bedacht. Ik had mijn tas en jas alvast aan om naar huis te gaan en besloot toen ineens om eerst nog een stapel archiefspullen op te bergen.”

“Dus je had je tas en je jas bij je, en je computer was al afgesloten?” vraagt Julian

Ik knik.

“En je hebt geen dag gezegd tegen je baas?”

“Nee, want ik ging nog niet naar huis.”

“Dit werkt niet. Er is iets wat jij niet vertelt en...” Ik wil Julian al onderbreken, ik heb heus alles verteld, maar Julian houdt zijn hand op en maakt zijn zin af. “Omdat het voor jou zo normaal is dat het gewoon niet in je opkomt om het te vertellen. Misschien moet je maandag weer, net voordat je naar huis gaat, de archiefruimte induiken. Wie weet wat je dan allemaal hoort.”

“Maandag kan niet, dan moet ik op tijd weg om Max op te halen.

Erik kijkt me aan. “Dus je doet het? Je wilt ons helpen?”

Ik haal mijn schouders op. “Ik neem aan dat mijn ogen en oren extra openhouden niet zo erg is.” Ach wat. Waarom niet? Alsof ik geloof dat Jan werkelijk iets met drugs te maken heeft.

Die brave Jan die altijd op tijd naar huis gaat voor zijn gezin. Ineens schrik ik. “Work life balance.”

“Wat zeg je?” vraagt Julian verbaasd.

“Work life balance, dat is waar Jan altijd op hamert. Dat we op tijd naar huis gaan. Zeker op vrijdag.”

“Wat heeft dat hiermee te maken?”

“Alles. Jan wil altijd dat we klokslag vijf uur naar huis gaan. Ik weet dat hij dan zelf nog wat werkt, omdat het dan lekker rustig is, maar ik nam altijd aan dat hij dan geen afspraken meer had, maar nu kwam er nog iemand langs en Jan leek dat niet raar of vervelend te vinden.”

“En jij was er ook en je hebt hem laten geloven dat je niets gehoord hebt, omdat je gevoel je vertelde dat er iets loos was,” zegt Erik rustig.

Ineens begin ik heel erg te rillen. Hij heeft gelijk.

“Misschien was vrijdag een uitzondering?” vraagt Angela.

“Ja, dat zou kunnen.” Het rillen wordt erger, wat nu als het eens geen uitzondering was? Die man die langskwam, leek het heel normaal te vinden dat Jan er nog was.

Erik pakt mijn hand. “Rustig maar Kim. Het komt goed.”

Ik trek mijn hand los, “Nee, het komt niet goed. Wat moet ik nu doen?”

“Rustig blijven. Op zich is er nog helemaal niets aan de hand. Als Jan werkelijk dacht dat je iets gehoord hebt dan had hij je niet zomaar laten gaan.”

Ik krijg pijn in mijn buik. “Hoe bedoel je, dan had hij me niet laten gaan? Hij kan me toch moeilijk op kantoor opsluiten?”

“Nee, natuurlijk niet, hij ...”

“Erik” Julian kijkt hem fronsend aan. “Dat is wel genoeg.”

“O sorry, natuurlijk.”

Misschien schrik ik nog meer van de waarschuwing in Julians stem. Wat had Erik willen zeggen? Wat zou er gebeurd zijn als Jan me niet geloofd had? Het beeld dat op mijn netvlies verschijnt, is zo akelig dat ik snel met mijn hoofd schud om het beeld te wissen. “En,” ik schraap mijn keel want mijn stem klinkt schril, “en nu?”

“Nu ga je maandag gewoon naar je werk alsof er niets aan de hand is,” zegt Erik.

“Dat kan ik niet.”

“Natuurlijk kun je dat wel. Gewoon doen wat je normaal ook doet.”

Ik begin al met mijn hoofd te schudden. Dat kan ik niet en dat wil ik niet.

Erik pakt opnieuw mijn hand vast. Heel stevig deze keer. “Rustig blijven Kim. Rustig ademen. Inademen en uitademen.” Ik doe wat hij zegt, net als drie maanden geleden. Ik voel me inderdaad iets rustiger. Erik blijft mijn hand vasthouden. “Als je rustig blijft en niet in paniek raakt, kan er niets gebeuren. Mocht er toch iets niet goed gaan dan bel je mij en dan kom ik, OK? Maak je maar geen zorgen, alles komt goed.”

Ik knik terwijl ik hem aan blijf kijken. Het is gek. Ik ken hem amper en toch geloof ik hem. Zijn gezicht heeft iets vertrouwds. Misschien wel omdat hij me geholpen heeft met het meest bijzondere wat ik ooit heb meegemaakt. Toegegeven, het was enorm gênant, maar het scheidt ook een band. Erik kijkt naar Julian en laat dan abrupt mijn hand los. Hij schraapt zijn keel. “Ik denk dat het tijd wordt om te gaan.”

“Eet je niet een hapje mee?” biedt Angela liefjes aan.

“Ik wil me niet opdringen.”

“Dat doe je ook niet. Bovendien ben je een vriend van Julian, ik wil je graag beter leren kennen.”

Erik kijkt heel even naar Julian. “Nou prima. Wat eten we?”

“Lasagne.” Angela houdt haar hoofd schuin. “Wat gek, ik heb het piepertje nog helemaal niet gehoord.”

“Heb je de kookwekker wel gezet?” vraag ik.

“Fuck.” Angela rent naar de keuken, op de hielen gevolgd door Julian. Niet veel later hoor ik het brandalarm in de keuken afgaan en vervolgens nog een paar niet zo charmante vloeken.

“Hmm, ik vraag me af of we wel lasagne eten vanavond,” merkt Erik op.

“Misschien valt het mee.”

Erik kijkt naar de deur. Die zit dicht. Hij kijkt weer naar mij. “Hoe gaat het met de kleine?”

“Goed. Hij is nu bij zijn vader.”

“Fijn. Vond hij het niet erg dat hij er niet bij was?”

Er niet bij was? Dan begrijp ik wat hij bedoelt. “Nee, hij zou er sowieso niet bij zijn. We zijn uit elkaar.”

“Dat dacht ik al, maar zoiets wil je als vader toch niet missen?”

Ik haal mijn schouders op. “Stijn leek het wel prima te vinden.”

“En hij heet Max?”

Ik knik. “Ik wilde je nog bedanken voor je hulp, maar je was zo snel weg.”

“Je was in goede handen, ik zou alleen maar in de weg lopen.”

“In ieder geval heel erg bedankt. Zonder jou zou ik helemaal alleen geweest zijn.”

“Graag gedaan. Zullen we het verder maar gewoon vergeten?”

“Graag. Ik bedoel, het was natuurlijk een fantastische ervaring die bevalling, maar eh...”
Hoe zeg ik dit een beetje tactisch? Uiteindelijk was het ook ontzettend gênant en geneer ik me dood als ik er aan denk wat hij allemaal gezien heeft.

“Ik begrijp het helemaal.” Erik klinkt ook een beetje ongemakkelijk. Godzijdank gaat de keukendeur open en Julian en Angela komen weer de kamer in. Angela ziet er enigszins verhit uit. “Het spijt me, maar van de lasagne is niet veel meer over.” Ze kijkt er erg teleurgesteld bij.

“Dat geeft niet. Zal ik anders trakteren op een pizza of iets van de Chinees?” bied ik aan.
“Tenslotte is het mijn schuld. Als ik hier niet zo onverwachts was binnengevallen, dan...”

Julian houdt zijn handen op. “Niets daarvan. We zijn blij dat we kunnen helpen, toch Ang?”

Angela knikt, “Ja echt.”

“Ik ga wel wat halen. De Chinees is hier vlakbij,” zegt Julian.

“Ik ga mee.” Erik loopt al met Julian naar de deur.

Als ze weg zijn, ga ik staan. “Wat een avond zeg. Dat had je vast niet verwacht toen je vandaag naar huis ging of wel?”

“Nee, maar ik hou wel van een beetje leven in de brouwerij.”

“Grappig, ik denk dat we wat dat betreft best wel verschillend zijn. Ik vind het juist wel fijn als ik een beetje weet wat ik kan verwachten en nu met Max is dat alleen maar goed.”

“O ja? Hoezo?”

“Nou je weet wel: Rust, Reinheid en Regelmaat.”

“Natuurlijk, daar had ik niet aan gedacht.”

“Sorry, ik praat veel te veel over baby's. Mijn vriendinnen klagen daar ook over. Niet dat ik hen heel vaak zie.”

“Omdat je steeds over baby's praat?”

“Nee, o nee, zo bedoelde ik het niet. Ik heb gewoon minder tijd, of nee, ik heb minder vrijheid. Ik kan niet meer spontaan een avondje weg.” Ik zie Angela fronsen en ik weet al wat ze wil zeggen, daarom zeg ik snel: “maar dat is ook niet erg, ik ben dol op Max.”

“Maar een keer een avondje uit moet toch wel lukken. Je ex kan dan toch oppassen?”

“Dat gaat ie ook wel doen. Het is alleen met de borstvoeding en zo, dat is lastig, maar nu hij aan de fles is, heb ik weer wat meer vrijheid.”

“Ik heb me nooit zo gerealiseerd dat een kind zoveel gedoe is.”

“Dat valt echt reuze mee. Wat het lastig maakt is dat Stijn en ik niet samenwonen. Dan zou het allemaal veel makkelijker zijn.”

Angela knikt, toch zie ik aan haar dat ze zo haar twijfels heeft. Voor mensen zonder kinderen is het soms moeilijk te begrijpen hoe een leven er met kinderen uit ziet. “Zal ik vast tafeldekken?” vraag ik.

“Goed idee.”

In de keuken kijk ik in een paar laden en al snel vind ik bestek en wat borden. De keukeninrichting is eigenlijk net als de woonkamer. Een ratjetoe van verschillende stijlen. Is het hip bedoelt? Dat mixen van stijlen? Ik durf het niet te vragen, bang om haar te beledigen. Ik pak de borden en het bestek en loop daarmee terug naar de eettafel. Angela zet vier glazen gevuld met water neer. “Zo, en nu maar hopen dat ze snel terugkomen. Ik heb intussen vreselijk veel honger gekregen.” Angela ploft neer op de bank en ik volg haar voorbeeld. Haar mobiel gaat en ze neemt meteen op. “Dag schatje.” Ze luistert naar wat Julian, want ik denk dat ze verder niemand schatje noemt, allemaal zegt. Dan kijkt ze me aan. “Heb je liever een Indische of een Chinese rijsttafel?”

Ik haal mijn schouders op. “Maakt me niet zo veel uit.”

“Doe maar die waar de gebakken banaan bij zit. Dat vind ik altijd zo lekker.”

“..”

Terwijl Angela nog wat loopt te ginnegappen, ga ik weer staan. Ik ben veel te rusteloos om te gaan zitten. Ik kan me nog steeds niet voorstellen dat die goeie oude Jan iets te maken heeft met drugs en dat soort dingen. Hoe lang ken ik hem nu al? Bijna zeven jaar. Als het echt zo is dan is het vast Raoul geweest die hem erin meegetrokken heeft. Misschien is het wel een

soort chantage of zo. Ik sta voor de kast van Angela en bijna automatisch begin ik de post op een stapeltje te leggen, waarbij ik de lege enveloppen er weer uit sorteer.

“Tot zo.” Angela legt haar mobiel weg en komt naast me staan. “Wat ben jij aan het doen?”

“Huh? O sorry, ik zag het liggen en toen ging het vanzelf, ik dacht er niet bij na.”

“Geeft niks, beroepsdeformatie zeker?”

“Wat? Ja, zoiets.” Ik probeer Jan en wat hij wel of niet gedaan zou hebben even te vergeten. “Ik ben er met mijn hoofd niet helemaal bij.”

“Dat snap ik toch meid. Als ik in jouw schoenen stond, zou ik het ook Spaans benauwd hebben. Je hebt gewoon wat afleiding nodig. Zal ik je dan maar mijn hele administratie geven?”

Ik lach. “Ik zou het nog niet eens zo erg vinden. Ik hou echt van mijn werk en ik vind het leuk om dingen te ordenen. De meeste vinden archiefwerk saai, maar ik kan er echt van genieten als ik weet dat alles op de juiste plek ligt.”

“Jij bent inderdaad heel anders dan ik. Weet je, ik vind het ook fijn als alles opgeruimd is, maar het lukt me gewoon niet.”

“Er zijn een heleboel trucjes om het je makkelijker te maken. Ik wil je daar best bij helpen.”

“Echt? Meen je dat?”

Ik knik, “Ja echt. Ik heb een paar vriendinnen van mij daar ook al mee geholpen.”

“Wat fijn, wanneer zou je kunnen?”

“Doordeweeks kan ik elke avond. Zeker omdat je naast me woont. Dan neem ik gewoon de babyfoon mee.”

“Gaan we doen.” Angela lacht en kijkt naar de deur. “Daar zijn ze alweer.”

Julian en Erik lopen de kamer in met allebei een grote witte plastic zak in hun handen.

“Ik hoop dat jullie honger hebben, want volgens mij kunnen we hier nog wel een week van eten.” Julian zet zijn tas op de tafel en Erik zet de zijne ernaast. We gaan allemaal zitten terwijl Angela nog een paar extra opscheplepels pakt. “Zo, dit zijn zo'n beetje alle lepels die ik heb. Dus we moeten ook maar ons eigen bestek gebruiken, als jullie dat niet erg vinden.”

We scheppen allemaal ons bord vol en beginnen dan te eten. Julian en Erik vermaken ons met verhalen over wat ze bij de politie allemaal hebben meegemaakt. Sommige dingen zijn

echt heel erg grappig. Het is zo gezellig dat ik even vergeet in wat voor benarde situatie ik zit en zelfs Max vergeet ik heel even.

“Wie wil er nog wat Gado Gado?” Julian kijkt vragend rond.

“Ik kan echt niet meer.” Angela leunt achterover en wrijft over haar buik.

“Ik ook niet,” zeg ik. “Het is lang geleden dat ik Chinees gegeten heb. Echt wel heel lekker.”

“Heeft er iemand nog zin in een kopje koffie of thee?” vraagt Angela.

Ik kijk de kring rond. “Graag, als ik tenminste niet de enige ben die nog wat neemt?”

“Ik ga sowieso een pot thee zetten.” Angela gaat al staan.

“Nou, doe mij dan ook maar een kopje,” zegt Erik. “Daarna ga ik.”

Terwijl Angela en Julian in de keuken koffie en thee zetten, ruimen Erik en ik de tafel af. Als we klaar zijn, wil ik ook de keuken opruimen, maar Angela wuift me weg. Ga jij maar lekker in de kamer zitten dat doe ik morgen wel.”

“Weet je het zeker? Ik vind het niet erg.”

“Maar ik wel. Hup naar de kamer jij.”

Ik doe wat ze zegt. In de woonkamer staat Erik voor het raam naar buiten te kijken. Het is bijna donker en daardoor zie je de lichtjes van de huizen beneden ons. Als hij me binnen hoort komen draait hij zich om. Ik probeer te glimlachen. Het is moeilijk om naar hem te kijken zonder te denken aan wat hij heeft gezien. Ik voel mijn wangen meteen gloeien. Normaal zou je dat 's avond niet zien, maar doordat Angela geen schemerlampen heeft, is er alleen het felle licht van de lamp boven ons. Erik heeft blijkbaar hetzelfde beeld, want hij zegt: “Het was echt heel bijzonder om erbij te zijn. Ik moet er nog heel vaak aan denken. Het is waar wat ze zeggen, het is echt een klein wonder.”

Ik slik en sla mijn ogen neer. Waarom kan hij niet gewoon vergeten wat er is gebeurd?

“Sorry, we hadden afgesproken om het er niet meer over te hebben. Wat is je mobiele nummer?”

“Wat zeg je?” Wat moet hij met mijn mobiele nummer?

“Dan stuur ik je mijn gegevens, zodat je me kunt bellen als er wat is.”

“Natuurlijk.” Ik voel weer een kleine rilling door me heengaan. Ik geef hem mijn nummer en hij gaat met zijn mobiel aan de gang. “OK, verzonden. Kijk maar even of ie goed is aangekomen.”

“Dat doe ik straks wel. Mijn mobiel is leeg.”

“Die moet je vanaf nu elke dag opladen. Leer anders mijn mobiele nummer uit je hoofd, dan kun je me ook vanaf een andere telefoon bellen.”

“Zal ik doen. Het gebeurt me maar zelden dat mijn mobiel leeg is. Gisteravond en ook vanochtend was ik niet helemaal mezelf.”

Erik fronst zijn wenkbrauwen. “Wat was er aan de hand?”

“Max, hij is vandaag voor het eerst een weekend bij zijn vader.”

“Dat was ik vergeten. Snap ik. Hoe voel je je nu?”

“Wel goed eigenlijk. Zo lief van Angela dat ik vanavond hier mocht eten.”

“Ja, dat is inderdaad erg lief van haar.”

De deur gaat open en Julian komt met een theepot en drie mokken naar buiten. Angela komt er meteen achteraan met een mok koffie. Ze zetten alles op de salontafel en gaan dan zitten. Julian schenkt de thee in.

Erik pakt een mok, blaast en neemt dan voorzichtig een slokje thee. Hij kijkt naar mij. “Denk eraan hè. Als er wat is dan kun je me bellen. Dag én nacht.”

“Wacht even, hoezo 's nachts?”

“Dat zal wel niet nodig zijn, maar je weet maar nooit.”

“Wàt weet je maar nooit?”

“Het is geen voorgeschreven script. Het kan altijd anders lopen dan we nu kunnen inschatten. Er kunnen dingen gebeuren die we niet hebben voorzien. Dat snap je toch wel?” Erik zucht. “Als jij 's nachts de deur goed op slot doet en me meteen belt als er iets is, komt alles goed.”

“Wie zou er dan - in theorie- 's nachts voor mijn deur staan?”

“Rustig Kim, Erik wil alleen maar grondig zijn. Er staat heus niet zomaar iemand voor jouw deur. Als dat gevaar er is dan zijn er vooraf signalen. En dan bedenken we een ander plan.” Julian vertelt het alsof het allemaal heel normaal is.

Dit zint me helemaal niets. “Wat voor plan dan?”

“Dat weten we nu nog niet, dat hangt af van de situatie. Het heeft geen zin om daar nu al over te speculeren.”

“Allemaal leuk en aardig, maar als er echt wat aan de hand is, is Erik nooit op tijd bij mij.” Ik zet mijn theekop iets te hard terug op tafel waardoor er thee over de rand heen klotst. “Ik ga wel even een doekje halen.”

“Niet nodig,” zegt Angela meteen. “Die tafel is al zo oud, een kringetje extra zal niemand zien.”

“Het is zo gebeurd.” Ik wil heel even weg uit deze kamer. In de keuken ligt in de wasbak een vaatdoek die al iets te lang in gebruik is. Angela is wel een beetje een sloddervos. Voorzichtig doe ik een paar kastdeurtjes open. Volgens mij had ik er een paar gezien toen ik op zoek was naar de borden. Ah, daar is het al. Ik pak een schone vaatdoek en ga terug naar de kamer. Daar zwijgen ze meteen als ik binnenkom. Ik kijk van de een naar de ander. Waar hadden ze het zojuist over? Ik begin met het doekje de tafel droog te vegen.

Julian schraapt zijn keel. “Kim laat dat doekje maar op tafel liggen en ga zitten. We snappen dat je je zorgen maakt en dat is ook niet erg. We zullen echt enorm ons best doen om je te helpen. Ik verwacht niet dat er zomaar ineens iemand bij je voor de deur staat, maar mocht dat wel zo zijn, dan mag je mij ook bellen. Ik heb met Angela afgesproken dat ik de komende weken bij haar zal slapen.”

Ik zie Angela een beetje blozen, volgens mij vindt ze het helemaal niet vervelend dat Julian hier nu elke nacht is.

Ik voel me toch wel enigszins gerustgesteld. “Dat is echt heel erg lief, dankjewel.”

Na de thee ga ik weer naar huis net als Erik. Als ik de voordeur achter me sluit, kan ik het niet nalaten om door het spionnetje te gluren naar Erik die op de gang op de lift wacht. Alsof hij voelt dat ik naar hem kijk, draait hij zich om. Ik zie hem glimlachen, zou hij weten dat ik naar hem kijk? Snel loop ik weg van de deur naar mijn woonkamer. Ik hoor hoe de liftdeuren open schuiven en zich weer sluiten. Ik kijk mijn lege kamer door en heb me zelden zo alleen gevoeld als nu.

#

De deurbel gaat. Max denk ik meteen. Ik spring op van de bank om de deur open te doen. “Hoi...O hoi, ben jij het?”

Het is Erik. “Sorry dat ik je stoort, verwachtte je iemand anders?”

“Ja, Max.” Ik draai me om en loop naar de woonkamer. Daar kijk ik op mijn mobiel. “Waar blijft hij toch?”

“Eh, mag ik binnenkomen?” Erik staat nog steeds bij de voordeur.

“Natuurlijk, kom verder.” Ik wenk hem om verder te komen. “Ga zitten. Wil je iets drinken?”

“Nee, dank je of ja, toch wel.”

“Ik wilde juist een pot thee zetten. Of wil je liever iets anders?”

“Thee is prima.”

“Een ogenblikje.” Ik loop naar de keuken en hoor achter me hoe Erik me volgt.

“Hoe was je weekend?”

Ik haal mijn schouders op. “Gisteren met vriendinnen op pad geweest. Dat was gezellig.”

Erik kijkt me aan. “En nu eerlijk?”

Ik zucht. “Het viel een beetje tegen. Weet je, ik ben de eerste die een kind heeft, ze snappen heel veel dingen gewoon niet.”

Erik knikt.

“Zij willen alleen maar drinken en dansen en een beetje flirten. De meesten hebben een vaste vriend.”

“Jij niet.”

“Nee, en voorlopig heb ik daar ook helemaal geen behoefte aan. Bovendien...” Ik hou meteen mijn mond. Waarom vertel ik dit aan hem?

“Bovendien wat?” dringt Erik aan.

“Niets.”

“Wat wilde je zeggen?”

“O, iets onbelangrijks, een vrouwending, je weet wel.”

Erik haalt zijn schouders op.

De waterkoker is klaar zodat ik me kan richten op het thee zetten.

“Waar staan de theekoppen?”

“Die pak ik zo wel.”

“Je doet graag alles zelf of niet?”

“Ik doe het graag op mijn manier ja, is daar iets mis mee?” Ik kijk hem aan.

“Nee hoor.”

Ik pak een dienblad en zet daar de mokken en de theepot op. Uit een andere kast pak ik een rol volkorenkoekjes. Ongeveer het enige wat ik na dit weekend nog in huis heb. Ik leg er een paar op een schaalte en neem daarna alles mee naar de woonkamer.

Nadat ik het dienblad op tafel gezet heb en de thee heb ingeschonken, ga ik zitten waarbij ik er op let dat ik mijn buik zo goed mogelijk inhoud. "Vertel, waarom dit spontane bezoek?"

"Ik heb wat voor je meegenomen."

"Iets meegenomen voor mij?" Nieuwsgierig kijk ik naar wat hij uit zijn rugzak haalt.

"Hier." In zijn hand ligt een mobiel.

"Ik heb al een mobiel. Hij was laatst alleen leeg."

"Daarom heb ik ook dit voor je meegenomen." Hij pakt nog iets uit zijn rugzak en geeft het aan mij. In mijn handen heb ik een glanzend wit vierkant soort van apparaat. "Wat is dit?"

"Een battery pack. Een soort extra batterij. Als je mobiel leeg is, sluit je hem hierop aan en dan kun je weer bellen."

Ik heb je toch al gezegd dat mijn mobiel altijd opgeladen is, vrijdag was de eerste keer dat hij leeg was. En toen..."

"Ik weet het. Je was niet helemaal jezelf omdat Max voor het eerst een weekend weg was."

"Ja, inderdaad."

"Kim, dit soort dagen zul je vaker hebben, Max gaat toch elke twee weken naar zijn vader?"

Ik slik en kijk weer op mijn eigen mobiel voor de tijd. Waar blijft Stijn toch?

"Ik wil alleen maar zeker weten dat je me altijd kunt bellen. En graag met deze mobiel. Ik zal je uitleggen waarom, als je me belooft dat je niet meteen in paniek raakt." Erik kijkt me aan.

"Ik zal mijn best doen."

"Deze mobiel kan niet zomaar afgetapt worden."

"Hoe bedoel je afgetapt?"

"Waarschijnlijk is het overdreven, maar met deze telefoon kunnen we rustig praten zonder bang te zijn dat iemand meeluistert."

Ik voel een rilling over mijn rug lopen, maar probeer dat niet te laten merken.

Erik legt zijn hand op mijn arm en dat voelt veel fijner dan zou moeten. Voorzichtig trek ik mijn arm weg. "Prima. Hoe werkt het?"

"Het is een standaard model. Ik heb mijn nummer en dat van Julian al voorgeprogrammeerd. Hier probeer maar. De pincode is jouw postcode. Verander hem regelmatig."

Ik knik, natuurlijk is dat belangrijk, dat doe ik met al mijn wachtwoorden.

"Ik heb nog eens zitten denken aan je werk en je baas. Jan doet toch de administratie van Van Hekelen Transport?"

"Inderdaad," zeg ik, "dat is een groot internationaal transportbedrijf. De vader van een vriendin van mij is daar de grote baas."

"Ken jij Jolanda?"

"Ja, natuurlijk. Ze is tijdelijk uit de running vanwege een vervelend incident."

"Ja, dat weet ik. Anyway, Van Hekelen Transport is het bonafide deel, bedoelt om het geld dat in het malafide deel verdiend wordt wit te wassen en natuurlijk om de schijn op te houden dat er niets aan de hand is."

"Het malafide deel?" Ik kijk hem aan, is hij echt serieus? Gerard van Hekelen is niet alleen een belangrijke klant voor Jan, hij is ook een heel goede vriend.

"Voornamelijk drugshandel, hennepeteelt en XTC, maar waarschijnlijk nog veel meer."

Blijkbaar ziet hij de vraag in mijn ogen, want hij zegt: "Ik wil dat je begrijpt wat de rol van jouw baas is, in dit geheel. Dan begrijp je ook beter waar je op moet letten."

"En wat zou Jan dan precies voor Van Hekelen doen?"

"Jouw baas verzorgt toch de administratie van Van Hekelen Transport?"

"Ja, maar dat bewijst nog helemaal niets."

"Inderdaad, ik wed dat die administratie er helemaal perfect uitziet. Daar zal nog geen komma verkeerd staan."

Hij heeft gelijk. Jan is heel erg nauwgezet, maar voor van Hekelen BV gaat hij altijd nog net een stapje verder. "Dat is zijn grootste klant. Dan is het toch logisch dat die administratie helemaal perfect is?"

"Jij houdt het archief bij toch?"

Ik knik. "Dat heb ik je vrijdag al verteld."

"En niemand anders. Zelfs jouw vervanger mocht niets in het archief doen."

"Dat was gewoon een luie donder, die had er helemaal geen zin in."

"Of iemand heeft haar verteld dat jij de enige bent die iets in het archief mag doen."

Ik moet eerlijk bekennen dat die gedachte ook bij mij op was gekomen. “Jan is gewoon bang dat een ander alles overhoop haalt.”

“Of hij is bang dat die ander in haar onwetendheid zaken ontdekt die haar niets aangaan.”

“Wil jij beweren dat ik misschien meer weet over de administratie van het foute deel van Van Hekelen BV?”

Erik houdt zijn handen op, “Niet bewust.”

Ik schud mijn hoofd. “Ik vind dit echt heel moeilijk voor te stellen. Ik heb nog eens nagedacht over vrijdag en ik denk echt dat we de boel overdrijven, want wat heb ik nu precies gehoord? Iets over een dossier en dat er na 17:00 uur nog een klant over de vloer komt. Niet echt...” Ineens zit ik rechtop. “Die klant dat was Gerard van Hekelen.” Dat weet ik ineens heel zeker. “Hij kwam langs om hem uit te nodigen om een borrel met hem te drinken. Ze zijn goede vrienden, dus dat is helemaal niet zo raar.” Ik ben helemaal opgelucht.

“Ze hadden het ook over een belangrijke vracht,” zegt Erik.

Ik lach nog steeds opgelucht. “Gerard heeft een transportbedrijf, hij vervoert zoveel vrachten.”

Erik zucht. “En wat moet Jan daarvoor dan regelen?”

Ik haal mijn schouders op. Dat is inderdaad wel een beetje raar, Jan verzorgt de administratie en dat is eigenlijk allemaal na afloop, per trimester en soms per maand, maar nooit per vracht. “Er kan ook een prima verklaring voor zijn zonder dat het meteen strafbaar is.”

Erik kijkt me onderzoekend aan. Hij gaat een keer met zijn handen door zijn haar. “We laten het even rusten, OK?”

Ik knik.

“Ik had nog wat andere vragen. Hoe lang werk je al voor Jan?”

“Bijna zeven jaar.”

“Je bent meteen na je opleiding daar begonnen?”

“Ja, wat wil je daar mee zeggen?” vraag ik.

“Niets, ik ben gewoon nieuwsgierig. Wie was je voorvanger?”

“Juffrouw Hetty.”

“Juffrouw Hetty?”

“Ja, zo werd ze door iedereen genoemd, ik zou haar echte naam niets eens weten.”

“En hoe lang werkte zij al voor Jan?”

“Al eeuwen. Volgens mij al vanaf het begin.”

“Dus zij heeft waarschijnlijk het hele archief opgezet?”

“Ik neem aan van wel. O, ik snap al wat je bedoelt. Als Jan nog ergens een geheim archief heeft, heeft zij hem daar misschien wel bij geholpen.”

Erik kijkt me blij verrast aan. “Dat is wat ik zat te denken. Weet je toevallig waarom ze is weggegaan?”

“Ik dacht dat ze met pensioen ging, maar dat weet ik eigenlijk niet zeker.”

“Zou je dat misschien uit kunnen zoeken?”

“Uitzoeken waar mijn voorgangster is gebleven? Denk je niet dat het een beetje raar is als ik dat aan Jan vraag?”

Erik gaat rechtop zitten. “Nee, vooral niet aan Jan vragen. Er zijn vast nog meer mensen die al een eeuwigheid op kantoor werken.”

“Ja, ons verloop is heel laag.”

Erik glimlacht. “En daar ben je trots op of niet?”

Ik voel dat ik moet blozen. “Eh ja, nou nee niet echt. Nou ja, laat maar.”

“Dat geeft toch niets?”

Ik krijg een idee. “Ik kan natuurlijk ook in het P&O archief kijken. Misschien liggen daar nog wel wat documenten waarin ik haar naam kan vinden.”

“Goed idee. Gaan ze dat niet raar vinden?”

Ik haal mijn schouders op. “Ik hou het archief bij, dat betekent ook dat ik af en toe opruim. Anders zou het archief uit zijn voegen barsten. Het is al heel lang geleden dat ik dat voor P&O gedaan heb. Volgens mij wordt het tijd dat ik me daar weer eens mee bezig hou.”

“Prima.”

De deurbel gaat. Ik spring op van de bank. “Dat zal Max zijn.” Ik kijk naar Erik. “Hoe ben je eigenlijk het gebouw binnengekomen?” Zonder op antwoord te wachten loop ik naar de voordeur. Vaag hoor ik hem iets zeggen over een buurvrouw die hem binnengelaten heeft en nog iets, maar dat interesseert me even helemaal niets. Max is weer thuis. Ik zwaai de deur open en deze keer is het wel Stijn met de kinderwagen en een grote tas.

“Hoi.”

“Hoi.” Ik pak meteen de kinderwagen en rijd hem de hal in. Ik duw de dekens opzij en daar is mijn mannetje. Gelukkig is hij wakker. Voorzichtig pak ik hem eruit. Ik druk hem tegen me aan en snuif zijn heerlijke geur op. “Ik heb je gemist. Hoe is het gegaan?” Ik geef Max nog een paar kusjes. “Vertel, hoe is het gegaan?” Ik kijk op naar Stijn. Hij antwoordt niet, omdat hij

verbaasd naar iets in de kamer achter me staart. Erik, natuurlijk, hoe verklaar ik zijn aanwezigheid? Een nieuwe vriend zou wel heel snel zijn. Voordat ik iets heb kunnen bedenken loopt Erik al naar ons toe. "Hoi ik ben Erik."

"Erik?" verwonderd kijkt Stijn naar mij. "Heet hij Erik? Dat is ook toevallig."

Nee, dat was ik helemaal vergeten. Hoe kan ik dat nu vergeten?

"Wat is toevallig?" vraagt Erik.

"De tweede naam van Max is ook Erik." Stijn kijkt nu naar mij. Hij en mijn moeder zijn de enigen die weten dat een toevallige voorbijganger me geholpen heeft bij de bevalling. Een naam heb ik hen nooit gegeven, maar Stijn is natuurlijk ook niet dom. Erik ook niet trouwens, wat zal hij daar wel niet van denken? Ik durf hem niet aan te kijken en weet niet hoe ik een einde kan maken aan deze gênante situatie.

Misschien heeft Erik niet in de gaten dat ik me geneer of hij doet alsof, want zonder er een opmerking over te maken zegt hij: "Ja, ik ben Erik, aangenaam kennis te maken." Erik steekt zijn hand uit. Even ben ik bang dat Stijn de toegestoken hand zal weigeren, dan steekt hij zijn hand ook uit en schudden ze elkaar kort de hand.

Max begint met zijn hoofdje tegen mijn borst aan te bewegen terwijl hij smakkende geluidjes maakt. "Wanneer heeft hij zijn laatste fles gehad?"

"Een paar uur geleden, geloof ik."

"Wanneer precies?" Ik zie Stijn al fronsen en probeer te glimlachen. "Dan weet ik of hij nu ook echt honger heeft," voeg ik er zo lief mogelijk aan toe.

"Ik ga weer." Erik kijkt naar Max, glimlacht en zegt: "Leuk om hem weer een keer te zien. Dag."

Zodra de deur dicht zit vraagt Stijn. "Wat kwam hij hier doen?"

"Gewoon even kijken hoe het nu met me gaat. Ik denk dat hij Max wilde zien."

Ik loop naar de keuken om een flesje klaar te maken voor Max.

"Doet hij dat wel vaker?" Stijn volgt me naar de keuken.

"Nee."

"Mooi."

Ik draai me om. "Wat kan jou het schelen?" Zou hij misschien jaloers zijn? Mmm, dat is wel een interessante gedachte.

“Ik vind het niet prettig wanneer er allemaal vreemde mannen hier over de vloer komen. Dat zou niet echt goed zijn voor Max.”

“Sinds wanneer maak jij je druk om wat goed is voor Max? Als je dat zo belangrijk vindt en als je niet wilt dat ik met andere mannen om ga dan stel ik voor dat je zelf die taak weer op je neemt.” Het is eruit voordat ik er goed over nagedacht heb.

“Wanneer dringt het nu eindelijk eens tot je door dat het uit is tussen ons en dat het ook nooit meer goed gaat komen?”

Max schrikt van de boze stem van Stijn en begint te huilen.

“Ga alsjeblieft naar huis. Max heeft honger en het is sowieso niet goed om in zijn bijzijn ruzie te maken.”

Stijn kijkt me aan. De koude blik in zijn ogen doet me pijn. Hoe lang is het geleden dat die ogen me nog vrolijk aankeken? Ik kan het me niet meer herinneren. Dan draait hij zich om en loopt met grote stappen naar de voordeur.

“Wacht even. Heb je in zijn schriftje geschreven wat zijn slaaptijden waren vandaag?”

“Het schriftje zit in de tas. Tot over twee weken.” Daarna valt de deur met een klap dicht. Ik slik om mijn tranen binnen te houden. Ik wil niet huilen waar Max bij is, dat heb ik nog nooit gedaan. Ik geef hem een kus op zijn bolletje. “Rustig maar lieve schat, alles komt goed, dat beloof ik je.”